

der er til Udlaan, er forholdsvis lille. Jeg takker det ærede Medlem for hans Udtalelse, der jo tilsiger mig Støtte til om muligt at faa en Bevilling af et noget større Omfang til dette Formaal. Men jeg tror ogsaa, jeg tør sige til det ærede Medlem, uden at han vil modsige mig, at det havde været lettere i Fjor at faa denne Sum sat noget højere, end det vil være i Aar at bringe den højere op.

Det ærede Medlem føjede endvidere til — og her gør han sig skyldig i en Misforstaaelse —: „Men nu staa vi med en Lov, som giver Ret til at sætte Laanværdien til 8,000 Kr. i Stedet for, som tidligere, 5,000 Kr.; det er jo dog en betydelig Stigning, op mod det dobbelte“. Men det passer slet ikke. Det ærede Medlem ved jo, at Maksimum efter den gamle Lov var 5,000 Kr., men efter den nye 6,500 Kr. og ikke 8,000 Kr. Naar det ærede Medlem alligevel taler om de 8,000 Kr. her i denne Forbindelse, ved han ogsaa, at man allerede efter den gamle Lov var højere oppe end til de 8,000 Kr., i enkelte Tilfælde endogsaa ikke saa ganske lidt ud der over, saa at det Maksimum, der nu kan naas, i Virkeligheden betyder en Nedsættelse fra tidligere, idet man efter Loven fra i Fjor ikke kan komme ud over de 8,000 Kr. Men det er absolut ikke en Forhøjelse paa noget Punkt med 3,000 Kr., som det ærede Medlem vilde give det Udseende af, han kan i det højeste hævde, at det er en Forhøjelse med Halvdelen, 1,500 Kr.

Jeg takker, som sagt, det ærede Medlem og alle dem, der have talt for om muligt at faa Udlaanssummen forhøjet. Men ærede Medlemmer ville ogsaa indrømme mig, at det er umuligt, eller i hvert Fald overordentlig vanskeligt for Regeringen, efter at begge Rigsdagens Ting have forkastet et Ændringsforslag, der gik ud paa at sætte Summen 1 Mill. Kr. højere op, at gennemføre dette Krav nu. Jeg er ikke blind for de Vanskeligheder, der ville vise sig, naar dette Krav nu rejses. Imidlertid, jeg deler den Opfattelse, der er kommen til Orde saavel fra det ærede Medlem som fra mange andre ærede Medlemmer, at det er et af de smukkeste Formaal, vi overhovedet kunne anvende Statens Midler til.

Det ærede Medlem fra Skanderborg (H. Rasmussen) spugte om den Kommission snart kunde ventes nedsat, som den tidligere Landbrugsminister under Behandlingen af det Lovforslag, jeg lige har omtalt, lovede skulde blive nedsat for at tage

Spørgsmaalet om Ekspropriationsforholdet og nye Besiddelsesformer under Overvejelse. Det Løfte, den tidligere Landbrugsminister har afgivet i Fjor, skal det være mig en Glæde at kunne opfylde saa hurtigt, som der for mit Vedkommende overhovedet kan blive Tid til.

Det ærede Medlem fra Søndervinge (Rasmus Hansen) spurgte, om min Stilling til Forskudsforeningerne og nævnedes, at der havde været nedsat et Udvalg om denne Sag. Jeg har omtrent lige i det sidste Øjeblik faaet Udvalgets Betænkning og lige set lidt paa den og kan da sige, at Kommissionen har set ret ædrueligt paa Forholdet, og der findes i alt Fald en Udtalelse, som jeg synes er overordentlig ædruelig, navnlig under de øjeblikkelige vanskelige økonomiske Forhold. Den udtaler nemlig i sin Betænkning: „At ganske vist kan det ikke paastaas, at vore Andelselskaber for Tiden have særlig Vanskelighed ved at opnaa de til deres Virksomhed fornødne Laan i Banker eller Sparekasser“, og Udvalget anser det ogsaa for sandsynligt, at landøkonomiske Forskudsforeninger, der ere organiserede efter Regler som de i Loven af 26. Marts 1898 foreskrevne, vilde kunne faa Driftskapital til Raadighed gennem de bestaaende Pengeinstitutter. Jeg takker for den Udtalelse, thi jeg tror, det vil være meget vanskeligt at komme til den højtærede Finansminister og rejse Krav om, at de Midler, der nu indbetales af Forskudsforeningerne, paa ny overgaa fra Statskassen til de samme Formaal. Ærede Medlemmer vide jo, hvordan vi finansielt i Øjeblikket sidde i det. Saa vi maa efter min Opfattelse holde vore Ønsker i allerhøjeste Grad tilbage alle Vegne, hvor det er muligt. Jeg gentager, at til det Formaal, jeg før omtalte, skal det være mig en Hovedopgave at komme længere frem, hvis det er muligt, medens jeg tror, at vi blive nødt til at renoncere for Forskudsforeningernes Vedkommende.

Saa har jeg en Tak at bringe ærede Medlemmer — jeg kan ikke huske dem alle — fra Præstø (Lars Hansen), Verninge (Lindø), Kerteminde (A. P. Andersen), Frederikshavn (Holm), Give (N. C. Jensen), Viborg (Lüttichau) og Ruds-Vedby (H. L. Jørgensen) — tror jeg — og endnu flere, der have talt om Bevillinger til Husdyravlens Fremme her i Landet. Jeg er dem i høj Grad taknemmelig for deres Udtalelser, for de vidne om, at man fra Landbrugets Side her i Tinget har den fulde Forstaaelse af, at hvad der kan